

Ông Măng Hay... “Maman”?

Á Nghi

- Cô ở gần đây không?
- Thưa ông cũng gần
- Cô... cho phép tôi phụ một tay nhé?

Tuy... “xin phép” nhưng chàng đưa tay xách hai gói thức ăn một cách cương quyết làm tay Thủy nhẹ nhõm hẳn. Thủy nói ngay:

- Tôi chưa... “cho phép” mà!

Chàng cười rất duyên:

- Tôi thấy cô dừng lại mấy chục lần rồi nên đành phải... “vô phép” thôi

Thủy cười cười:

- Cám ơn ông! Thì ra tôi có đuôi từ lúc nào mà không hay?
- Tôi theo cô từ đầu ngày đến giờ vì thích nụ cười duyên dáng của cô
- Từ đầu ngày? Nghĩa là từ trước lúc tôi... dùng phở kia à? Xấu hổ quá!
- Tại cô chọn bàn đối diện nên tôi nhìn nụ cười của cô với người... nào đó trong điện thoại đã làm ly cà phê sửa đá của tôi hôm nay... ngọt ngào và... thơm nhất trần gian!
- Ông tán gái nghe không... dở chút nào!
- Không dở sao tôi bị cô chê hoài vậy kia?
- Chê hồi nào đâu? Tôi đang khen ông một cách lịch sự quá đấy chứ!
- Chê rõ ràng! Tôi chưa lập gia đình, cũng không có cháu... chắt... chít chi cả, lại chẳng họ hàng với... ông... bà nội ngoại nhà cô mà cô cứ “thưa ông” hoài chắc là chê tôi... lão quá chăng?

Thủy không nhịn được, phá lên cười hồn nhiên. Chàng tiếp lời một cách rất tự nhiên:

- Anh tên Măng, đừng gọi anh bằng “ông” nữa. Còn em tên gì?
- Dạ chào... ông... Măng. Tôi tên Thủy.
- Trời ạ! Không phải “ông Tre” mà là “ông Măng”? Nghe sao mà ngược... lời và ngược đời. Thà rằng cứ Tre Măng chi cũng được chứ “ông” thì đúng là Thủy đang chê anh già rồi.

Và như thế Măng đã làm quen được Thủy.

****

Họ gặp nhau mỗi cuối tuần, trong tình bạn hiền hòa, mỗi khi Thủy đến trường Việt Ngữ để dạy thiện nguyện tiếng Việt cho các em trong ba tháng trời, cho đến ngày họp tổng kết đệ nhất tam cá nguyệt thì Thủy mới khám phá ra Măng nằm trong Ban Chấp Hành của trường.

Một năm sau, Măng đòi đến nhà, thì Thủy khám phá thêm: Măng là bạn học của ông anh Thủy.

Hai năm sau đó, Măng đưa gia đình đến dạ hỏi thì Thủy không... “khám” cũng chẳng dám... “phá” khi biết được Măng chính là con của thầy hiệu trưởng trong trường. Và chuyện tình cờ của ngày Thủy xách hai giỏ thức ăn nặng trĩu thật ra là một chuyện tình si của Măng đã kéo dài cả năm trước đó mà không có cách nào làm quen Thủy được vì thằng bạn của Măng đã khẳng định: -Em tao chúa ghét những màn giới thiệu bạn bè của tao cho nó, nó tuyên bố rồi, ai muốn làm quen thì phải tự... vác xác mà đưa cho nó... hành hạ đủ... 50 năm thì mới cho cưới về. Mà có ngon thì đưa “xác” ra cho nó “hành”.

Không ngờ Măng giỏi quá, mới chỉ có hai năm đã có thể cưới được người con gái mình thương thầm, nhờ trộm. Thiệp cưới của họ có ghi tên hai người quấn quýt bên nhau: Mân-Thủy, chứ chẳng có Măng Tre chi cả, chàng đã uốn bẩy tắc lưỡi để thay tên Mân thành ra Măng cho thoát chữ “ông” quái ác của nàng.

****

Phần sau thì bạn đọc biết rồi đó: Thủy trở thành... Maman Thủy với đàn con bầy đứa mang tên bầy nốt nhạc: Do, Re, Mi, Fa, Sol, La, Si.

Măng mà gặp Thủy thì tốt phải biết!

Cứ như là một rùng Thủy-Trúc!

Xinh ơi là xinh!